

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ Κ Μ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 35533/04)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

11 Ιανουαρίου 2007

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 11.1.2007

(υπογραφή) S. NIELSEN – Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση Κ Μ κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, πρόεδρος,

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κύρια F. TULKENS,

Κυρία Ε. STEINER,
Κύριο Κ. HAJIYEV,
Κύριο D. SPIELMANN,
Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*
και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 7 Δεκεμβρίου 2006,
Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία
αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 35533/04) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κύριος Κ Μ («ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 29 Σεπτεμβρίου 2004 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κύριο Α. Γεωργιάδη και τον κύριο Π. Τριδήμα, δικηγόρους του Συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Σ. Τρεκλη, δικαστικό αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Επικαλούμενος τα άρθρα 6, 13 και 14 της Σύμβασης και το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, ο προσφεύγων παραπονείται για τη διοικητική διαδικασία που εισήγαγε προεκτιμένου να αντικρούσει ένα τελωνειακό πρόστιμο που του επιβλήθηκε για λαθρεμπόριο.

4. Στις 17 Οκτωβρίου 2005, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να εξεταστούν ταυτόχρονα το παραδεκτό και το βάσιμο της υπόθεσης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

5. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1932 και είναι κάτοικος Αθηνών.

Ι. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

6. Ο προσφεύγων είναι πρόεδρος της πετρελαϊκής εταιρείας Μ.-J. Α.Ε. Η παρούσα υπόθεση αφορά την εξαγωγή πετρελαίου προς δύο βουλγαρικές πετρελαϊκές εταιρείες που θα πραγματοποιείτο μέσω της εταιρείας του προσφεύγοντος και μίας άλλης ελληνικής πετρελαϊκής εταιρείας. Για την αιτία αυτή, το εν λόγω πετρέλαιο βρισκόταν υπό καθεστώς δασμολογικής απαλλαγής. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το άτομο που ενήργησε ως μεσάζων στην ανταλλαγή, διένημε, ενεργώντας από κοινού με την άλλη ελληνική εταιρεία, το πετρέλαιο στην ελληνική αγορά αντί να το εξάγει όπως προβλεπόταν, πλαστογραφώντας τις δηλώσεις εξαγωγής. Από τον φάκελο προκύπτει ότι ο εν λόγω μεσάζων είχε εμπλακεί και σε άλλη παρόμοια υπόθεση.

7. Με την απόφαση αριθ. 272/96/1997, ο διευθυντής της Ειδικής Υπηρεσίας Τελωνειακών Ερευνών επέβαλε πρόστιμο στον προσφεύγοντα συνολικού ποσού 1.025.049.744 δραχμών (3.008.216 ευρώ) για λαθρεμπόριο, δυνάμει των εφαρμοστέων διατάξεων του Τελωνειακού Κώδικα οι οποίες προέβλεπαν, κατά την περίοδο των γεγονότων, την επιβολή προστίμου που μπορούσε να είναι από διπλάσιο έως δεκαπλάσιο των φόρων που βαρύνουν το αντικείμενο της παράβασης. Επιπλέον, ο προσφεύγων θεωρήθηκε από κοινού υπεύθυνος για την καταβολή προστίμων που επιβλήθηκαν σε άλλα άτομα για τελωνειακές παραβάσεις, συνολικού ποσού 1.685.399.040 δραχμές (4.946.145 ευρώ).

8. Παράλληλα, ασκήθηκαν ποινικές διώξεις κατά των ατόμων που εμπλέκονταν στην υπόθεση, αλλά όχι κατά του προσφεύγοντα ούτε κατά της εταιρείας του.

9. Στις 11 Ιουλίου 1997, ο προσφεύγων προσέφυγε κατά της απόφασης αριθ. 272/96/1997. Υποστήριζε ότι πωλητής του πετρελαίου ήταν μία κυπριακή εταιρεία και ότι η εταιρεία του περιορίστηκε στο να το αποθηκεύσει προσωρινά στις εγκαταστάσεις της προκειμένου να το εξάγει στη Βουλγαρία. Ως εκ τούτου, ως απλός εξαγωγέας, η εταιρεία του δεν είχε τη νομική υποχρέωση να εξακριβώσει την πραγματοποίηση της εξαγωγής, αποστολή που βάρυνε τις τελωνειακές αρχές. Επιπλέον, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι δεν γνώριζε το νομικό παρελθόν του μεσάζοντος και επομένως δεν μπορούσε να υποψιαστεί ότι έπρεπε να τον επιτηρεί πιο προσεκτικά. Παραπονείται τέλος για το ύψος του προστίμου που του είχε επιβληθεί.

10. Στις 30 Ιουνίου 1999, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης έκανε δεκτή την προσφυγή στο μέτρο που αφορούσε δύο πρόστιμα 500.000 δραχμών (1.467 ευρώ) το καθένα και την απέρριψε κατά τα λοιπά, κρίνοντας αφενός ότι ο δόλος του προσφεύγοντος και η εμπλοκή του σε αυτή την υπόθεση της πλασματικής εξαγωγής είχαν αποδειχθεί και αφετέρου ότι, δεδομένης της σοβαρότητας των τελωνειακών παραβάσεων, το πρόστιμο που επιβλήθηκε ήταν νόμιμο (απόφαση αριθ. 2605/1999).

11. Στις 10 Αυγούστου, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής.

12. Στις 29 Δεκεμβρίου 2000, το Διοικητικό Εφετείο Θεσσαλονίκης απέρριψε την αίτηση. Σημείωσε ότι, δεκατέσσερις μήνες πριν την επίδικη εξαγωγή, ο καταγγελλόμενος μεσάζων είχε εμπλακεί σε μία άλλη υπόθεση λαθρεμπορίου και, ως εκ τούτου, ο προσφεύγων είχε αρκετό χρόνο για να λάβει γνώση του περιστατικού και να προετοιμαστεί αναλόγως. Επιπλέον, σημείωσε ότι ο προσφεύγων δεν είχε αποδείξει τους ισχυρισμούς του, βάσει των οποίων πωλητής του

επίδικου πετρελαίου ήταν μία κυπριακή εταιρεία και ότι οι δικές του συναλλαγές με τις βουλγαρικές εταιρείες ήταν νόμιμες. Το Διοικητικό Εφετείο έκρινε επομένως ότι ο δόλος του προσφεύγοντος είχε αποδειχθεί. Επιπλέον, σημείωσε ότι, δεδομένης της σοβαρότητας των εν λόγω τελωνειακών παραβάσεων και των κυρώσεων που επιβάλλει ο νόμος, το επιβληθέν πρόστιμο δεν ήταν δυσανάλογο (απόφαση αριθ. 2133/2000).

13. Στις 7 Μαΐου 2001, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης, αμφισβητώντας ειδικότερα την τεκμηρίωση των αποδείξεων και παραπονούμενος ότι η απόφαση που αφορούσε την ύπαρξη δόλου δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη και ότι τα κατώτερα δικαστήρια δεν έλαβαν υπόψη το γεγονός ότι ουδεμία ποινική δίωξη ασκήθηκε σε βάρος του. Επιπλέον, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι το υπερβολικό πρόστιμο που του επιβλήθηκε συνιστούσε φανερή παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

14. Την 1^η Απριλίου 2002, το έκτο τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας, υπογραμμίζοντας τη μεγάλη σημασία των ζητημάτων που αφορούσαν την απόδειξη του δόλου και την αναλογικότητα του προστίμου, παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον της ολομέλειας του ανωτάτου δικαστηρίου (απόφαση αριθ. 1006/2002).

15. Στις 2 Απριλίου 2004, η ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας, εξέδωσε μία πλήρως αιτιολογημένη απόφαση. Αναφερόμενη ειδικότερα στην ανεξαρτησία μεταξύ της διοικητικής και της ποινικής διαδικασίας, έκρινε ότι το εφετείο δεν ήταν υποχρεωμένο να αποδώσει ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός ότι δεν ασκήθηκε ποινική δίωξη σε βάρος του προσφεύγοντος. Έκρινε επιπλέον ότι η απόφαση του εφετείου ως προς την ύπαρξη δόλου στο κατηγορητήριο ήταν νομίμως και επαρκώς αιτιολογημένη. Το ανώτατο δικαστήριο έκρινε επιπλέον ότι το πρόστιμο που επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα δεν παραβίαζε την αρχή της αναλογικότητας και ότι στόχευε όχι μόνο στην καταβολή των φόρων και των τελωνειακών δασμών στο Κράτος αλλά

και στην τιμωρία του παραβάτη και την αποτροπή από την τέλεση παρομοίων πράξεων στο μέλλον. Υπό το φως των σκέψεων αυτών, το Συμβούλιο της Επικρατείας, κατά πλειοψηφία, επικύρωσε την απόφαση του Διοικητικού εφετείου και απέρριψε την αίτηση.

Εν τούτοις, κατά τη μειοψηφούσα άποψη κάποιων δικαστών, έπρεπε να αποδειχθεί πλήρως ο δόλος του προσφεύγοντος και όχι απλά να θεωρηθεί πιθανός. Ένας εκ των δικαστών υπογράμμισε ειδικότερα ότι το λαθρεμπόριο είναι ένα αδίκημα που τιμωρεί ο ποινικός κώδικας και εξέφρασε την άποψη ότι, λαμβανομένου υπόψη του συνολικού ποσού του, το πρόστιμο που επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα αποτελούσε εν προκειμένω μία «ποινική κύρωση», με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης. Ως εκ τούτου, οι εγγυήσεις που προβλέπει το άρθρο αυτό, μεταξύ των οποίων η αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας, έπρεπε να τηρηθούν. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο εν λόγω δικαστής έκρινε ότι η προσβληθείσα απόφαση έπρεπε να αναιρεθεί και η υπόθεση να παραπεμφθεί ενώπιον του εφετείου προκειμένου να λάβει υπόψη το γεγονός ότι σε βάρος του προσφεύγοντος δεν είχε ασκηθεί εν τω μεταξύ ποινική δίωξη.

Επιπλέον, οι μειοψηφούντες δικαστές έκριναν ότι το Διοικητικό Εφετείο δεν είχε τηρήσει την υποχρέωσή του να αιτιολογήσει την απόφαση του ως προς την τήρηση της αρχής της αναλογικότητας, διότι περιορίστηκε στο να αναφερθεί στις διατάξεις του νόμου που προβλέπει κυρώσεις, χωρίς ωστόσο να εξηγήσει γιατί είχε επιλεχθεί ένα τέτοιο «ιδιαίτερα υψηλό» πρόστιμο, πρόστιμο το οποίο αποτελούσε υπέρογκο βάρος ακόμα και για πολύ μεγάλες επιχειρήσεις και το οποίο οδηγούσε σε μία *de facto* κατάσχεση της περιουσίας του προσφεύγοντος, κατά παράβαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 (απόφαση 990/2004).

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

16. Στο ελληνικό δίκαιο, οι εφαρμοστέες διατάξεις του τελωνειακού κώδικα επιβάλλουν κυρώσεις στο λαθρεμπόριο πετρελαιοειδών, κυρίως με την επιβολή προστίμων. Τα συστατικά γεγονότα της παράβασης αυτής, όπως η πλαστογράφηση εγγράφων, η χρήση πλαστών εγγράφων κλπ, αποτελούν παραπτώματα ή εγκλήματα τα οποία επισύρουν κυρώσεις δυνάμει του ποινικού κώδικα καθώς και ποινή φυλάκισης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

17. Η προσφεύγων παραπονείται για παραβίαση του δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη. Υποστηρίζει ότι παρόλο που στην πραγματικότητα κλήθηκε να αντιμετωπίσει μία ποινική κατηγορία, δεν μπόρεσε ωστόσο να απολαύσει των θεμελιωδών εγγυήσεων που περιέχει η διάταξη αυτή, όπως η αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας. Ως προς τούτο, επικαλείται το άρθρο 6 της Σύμβασης του οποίου οι εφαρμοστέες περικοπές έχουν ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως (...) υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως (...).

2. Παν πρόσωπον κατηγορούμενον επί αδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθών μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του.

(...)».

A. Επί του παραδεκτού

1. Ως προς το εφαρμοστέο της ποινικής πλευράς του άρθρου 6 της Σύμβασης

18. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το πρόστιμο που επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα δεν συνιστά «κατηγορία ποινικής φύσεως» αλλά τυπικό παράδειγμα διοικητικής κύρωσης. Μία τέτοια κύρωση επιβάλλεται από ένα διοικητικό όργανο μέσα στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων του, σύμφωνα με τους κανόνες του διοικητικού δικαίου. Κύριος στόχος του είναι να αναγκάσει τον ανυπάκουο διοικούμενο να σέβεται τον νόμο, να τον εμποδίσει να τελέσει παρόμοια αδικήματα στο μέλλον και να διασφαλίσει την καλή λειτουργία των δημόσιων υπηρεσιών. Η ποινική κύρωση του παραβάτη αποτελεί αντικείμενο μίας ποινικής διαδικασίας διαφορετικής και εντελώς ανεξάρτητης από την διοικητική διαδικασία.

19. Ο προσφεύγων αντικρούει τη θέση αυτή και, αναφερόμενος στη νομολογία του Δικαστηρίου επί του ζητήματος, υποστηρίζει ότι η απόφαση ως προς το αμφισβητούμενο πρόστιμο ισοδυναμεί με απόφαση επί μίας «κατηγορίας ποινικής φύσεως».

20. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του, πρέπει να ληφθούν υπόψη τρία κριτήρια προκειμένου να αποφασισθεί αν ένα άτομο κατηγορείται για ποινική παράβαση με την έννοια του άρθρου 6: καταρχήν η ταξινόμηση της παράβασης ως προς το εθνικό δίκαιο, κατόπιν η φύση της παράβασης και, τέλος, η φύση και ο βαθμός σοβαρότητας της κύρωσης που κινδυνεύει να υποστεί ο ενδιαφερόμενος (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Γαρυφάλλου AEBE κατά Ελλάδας*, απόφαση της 24 Σεπτεμβρίου 1997, *Recueil des arrest et decisions* 1997-V, σελ. 1830, § 32). Τα κριτήρια αυτά είναι εναλλακτικά και όχι σωρευτικά (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Lauko κατά Σλοβακίας*, απόφαση της 2 Σεπτεμβρίου 1998, *Recueil* 1998-VI, σελ. 2504, § 57).

21. Εν προκειμένω, το πρόστιμο που επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα προβλεπόταν από τον τελωνειακό κώδικα και δεν χαρακτηριζόταν, στο εθνικό δίκαιο, ως ποινική κύρωση. Εν τούτοις, δεδομένης της σοβαρής φύσης της παράβασης του λαθρεμπορίου, του αποτρεπτικού και κατασταλτικού χαρακτήρα της επιβληθείσας κύρωσης καθώς και του πολύ υψηλού ποσού του προστίμου, το Δικαστήριο κρίνει ότι εκείνα που διακυβεύονταν για τον προσφεύγοντα ήταν στην προκειμένη περίπτωση επαρκώς σημαντικά ώστε να δικαιολογηθεί η εφαρμογή της ποινικής πλευράς του άρθρου 6.

2. Ως προς την εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων

22. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν εξάντλησε νομίμως τα εθνικά ένδικα μέσα γιατί δεν αμφισβήτησε σε κανένα στάδιο της διαδικασίας το δίκαιο χαρακτήρα της δίκης του.

23. Ο προσφεύγων απαντά ότι χρησιμοποίησε πλήρως τα δικαστικά βοηθήματα που προσφέρονται από την εθνική νομοθεσία, δίνοντας κατ'αυτόν τον τρόπο στο Κράτος τη δυνατότητα να επανορθώσει τις επικαλούμενες παραβιάσεις με τα εθνικά μέσα.

24. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η βάση του κανόνα της εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων που αναφέρεται στο άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης συνίσταται στο ότι, πριν να προσφύγει ενώπιον διεθνούς δικαστηρίου, ο προσφεύγων πρέπει να έχει δώσει στο υπεύθυνο Κράτος την δυνατότητα να επανορθώσει τις επικαλούμενες παραβιάσεις με τα εθνικά μέσα, χρησιμοποιώντας τα δικαστικά βοηθήματα που προσφέρονται από την εθνική νομοθεσία στο μέτρο που αυτά αποδεικνύονται αποτελεσματικά και επαρκή (βλέπε, μεταξύ άλλων, την απόφαση *Fressoz et Roire κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 29183/95, § 37, CEDH 1999-I). Επιπλέον, ο κανόνας της εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων πρέπει να εφαρμόζεται «με σχετική ευελιξία και χωρίς υπερβολικό formalισμό». Συγχρόνως, δεν απαιτεί μόνο την προσφυγή ενώπιον των αρμόδιων εθνικών δικαστικών αρχών

και την άσκηση ενδίκων μέσων με σκοπό να αντικρούσει μία ήδη εκδοθείσα απόφαση, αλλά εμπεριέχει επίσης την υποχρέωση να έχει προβάλει ενώπιον των αρμοδίων εθνικών δικαστικών αρχών, τουλάχιστον κατ'ουσία και υπό τις οριζόμενες από το εθνικό δίκαιο προϋποθέσεις και προθεσμίες, τις αιτιάσεις τις οποίες προτίθεται στη συνέχεια να προβάλει σε διεθνές επίπεδο (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Sejdovic κατά Ιταλίας*, [GC], αριθ. 56581/00, § 44, CEDH 2006-...).

25. Εν προκειμένω, προκύπτει από την ανάγνωση των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης ότι ο προσφεύγων δεν σταμάτησε να προβάλει ενώπιον των επιληφθέντων δικαστηρίων αιτιάσεις ως προς το δίκαιο χαρακτήρα της διαδικασίας. Επιπλέον, το ζήτημα της τήρησης των εγγυήσεων που προσφέρει το άρθρο 6 της Σύμβασης συζητήθηκε ευρέως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Συνεπώς, το Δικαστήριο απορρίπτει την ένσταση που προβλήθηκε ως προς αυτό.

26. Το Δικαστήριο εκτιμά επιπλέον ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει εξάλλου ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανένα λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

27. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι τα διοικητικά δικαστήρια που τον έκριναν δεν έλαβαν υπόψη τις θεμελιώδεις εγγυήσεις που καθιερώνει το άρθρο 6 της Σύμβασης, μεταξύ των οποίων το τεκμήριο της αθωότητας. Κατηγορεί ειδικότερα τα επιληφθέντα δικαστήρια ότι προέβησαν σε μία κακή διεξαγωγή αποδείξεων, κυρίως αντιστρέφοντας το βάρος της απόδειξης και αρνούμενα να λάβουν υπόψη το γεγονός ότι εναντίον του δεν ασκήθηκε ποινική δίωξη για την ίδια υπόθεση.

Εκτιμά επιπλέον ότι οι εκδοθείσες αποφάσεις από τα επιληφθέντα δικαστήρια δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένες.

28. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η ερμηνεία της εθνικής νομοθεσίας είναι καταρχήν αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων και ότι ο ρόλος του δικαστηρίου περιορίζεται στο να εξακριβώσει κατά πόσο είναι συμβατά προς τη Σύμβαση τα αποτελέσματα μίας τέτοιας ερμηνείας. Κατά την Κυβέρνηση, ο προσφεύγων απόλαυσε εν προκειμένω όλων των εγγυήσεων που απορρέουν από το άρθρο 6 της Σύμβασης.

29. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η εφαρμογή και η ερμηνεία του εθνικού δικαίου εμπίπτουν κατά κύριο λόγο στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων. Σύμφωνα με το άρθρο 19 της Σύμβασης, το Δικαστήριο έχει ως μοναδική αποστολή την εξασφάλιση της τήρησης των υποχρεώσεων που απορρέουν από την Σύμβαση για τα συμβαλλόμενα Κράτη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να εξετάσει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα στα οποία υποτίθεται ότι περιέπεσε ένα δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να θίξουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση (*Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], no. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I).

30. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο πρέπει να αναζητήσει αν ο προσφεύγων απόλαυσε ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων των δικαιωμάτων που εγγυάται η ποινική πλευρά του άρθρου 6 της Σύμβασης. Ωστόσο, το Δικαστήριο δε λησμονεί παράλληλα ότι στο ελληνικό δίκαιο η διοικητική διαδικασία που στόχο έχει την επιβολή κυρώσεων επί του λαθρεμπορίου πετρελαιοειδών, διαδικασία η οποία αποτελεί αντικείμενο της παρούσας προσφυγής, διεξάγεται με τρόπο εντελώς ανεξάρτητο από την ποινική διαδικασία που προβλέπεται προκειμένου να τιμωρήσει, ενδεχομένως, τα συστατικά γεγονότα της ίδιας παράβασης. Πράγματι, λόγω της διαφορετικής φύσης τους, πρόκειται για δύο διαδικασίες απολύτως αυτόνομες οι οποίες δεν παράγουν τα ίδια αποτελέσματα για την κατάσταση ενός ατόμου,

ειδικότερα στο μέτρο που μόνο η ποινική διαδικασία μπορεί να καταλήξει σε ποινή κάθειρξης και εκφράζει μία σοβαρή αποδοκιμασία του κοινωνικού σώματος σε βάρος εκείνου που έπραξε το εν λόγω αδίκημα ή έγκλημα.

31. Στρεφόμενο προς τις συνθήκες της παρούσας υπόθεσης, το Δικαστήριο σημειώνει καταρχήν ότι τα εθνικά δικαστήρια εξέδωσαν τις αποφάσεις τους στηριζόμενα στην ισχύουσα νομοθεσία και κρίνει ότι δε φαίνεται, ως προς τούτο, να επέδειξαν αυθαιρεσία στην ερμηνεία της εφαρμοστέας νομοθεσίας ούτε στην εκτίμηση των συστατικών στοιχείων της παράβασης.

32. Επιπλέον, ο προσφεύγων έτυχε μίας αντιμωλία συζήτησης, στη διάρκεια της οποίας είχε την ευκαιρία να εκθέσει στα αρμόδια δικαστήρια τα επιχειρήματα που θεωρούσε προσήκοντα για την υπεράσπιση της υπόθεσής της. Επιπλέον, στις δικαστικές αποφάσεις που αντικρούει ο προσφεύγων, όλα τα αμφισβητήσιμα σημεία ήταν πλήρως αιτιολογημένα, κάτι που επιτρέπει να απομακρυνθεί κάθε υποψία αυθαιρεσίας. Το γεγονός ότι ο προσφεύγων αμφισβητεί την αιτιολογία των επιληφθέντων δικαστηρίων δεν είναι αρκετό για να οδηγηθεί το Δικαστήριο στο συμπέρασμα ότι αυτά δεν αιτιολόγησαν δεόντως τις αποφάσεις τους.

33. Ως προς την αιτίαση βάσει της οποίας τα διοικητικά δικαστήρια δεν έλαβαν υπόψη το γεγονός ότι δεν ασκήθηκε ποινική δίωξη στον προσφεύγοντα για την ίδια παράβαση, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η κατάσταση αυτή δε μπορεί να αναλυθεί σε μία παραβίαση του τεκμηρίου της αθωότητας. Πράγματι, ένας τέτοιος ισχυρισμός θα σήμαινε ότι καμία διοικητική διαδικασία δε θα μπορούσε να διεξαχθεί απουσία μίας ποινικής διαδικασίας και ότι ένα διοικητικό δικαστήριο δε θα μπορούσε να αποφανθεί επί ουδεμίας διαπίστωσης παράβασης απουσία μίας επίσημης δήλωσης ενοχής από ένα ποινικό δικαστήριο. Επιπλέον, ο προσφεύγων δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα που θα μπορούσε να οδηγήσει το Δικαστήριο στο συμπέρασμα ότι τα διοικητικά

δικαστήρια τον θεώρησαν ένοχο πριν αποφανθούν τελεσιδίκως επί της υπόθεσής του (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Daktaras κατά Λιθουανίας*, αριθ. 42095/98, § 41, CEDH 2000-X).

Κατά συνέπεια, το δικαστήριο δε διακρίνει κανένα στοιχείο που να οδηγεί στη σκέψη ότι η διαδικασία δεν διεξήχθη σύμφωνα με τις απαιτήσεις της δίκαιης δίκης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ. 1

35. Ο προσφεύγων παραπονείται για προσβολή του δικαιώματός του για σεβασμό της περιουσίας του, το οποίο προστατεύεται από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1. Η διάταξη αυτή έχει ως εξής:

«Έκαστο φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας του. Κανείς δεν μπορεί να στερηθεί της ιδιοκτησίας του παρά μόνον για λόγους δημόσιας ωφέλειας και σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από τον νόμο και τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

Οι προηγούμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα των Κρατών να θεσπίζουν τους νόμους που κρίνουν απαραίτητους για να ρυθμίσουν τη χρήση των αγαθών σύμφωνα με το γενικό συμφέρον και να εξασφαλίσουν την πληρωμή των φόρων ή άλλων συνεισφορών ή των προστίμων.»

A. Επί του παραδεκτού

36. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν εξάντλησε τα εθνικά ένδικα μέσα, λόγω του γεγονότος ότι δεν προέβαλε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, ρητά ή κατ'ουσία, την επικαλούμενη παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1.

37. Ο προσφεύγων αντικρούει τη θέση αυτή.

38. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διοικητική διαδικασία που εισήγαγε ο προσφεύγων ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων στόχευε χωρίς αμφιβολία στην προσβολή του διοικητικού προστίμου που του είχε επιβληθεί και το οποίο δε σταμάτησε να χαρακτηρίζει υπερβολικό. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι ο προσφεύγων δεν προσέφερε στα ελληνικά δικαστήρια την ευκαιρία να επανορθώσουν την επικαλούμενη παραβίαση του δικαιώματός του για σεβασμό της περιουσίας του. Συνεπώς, η ένσταση περί μη-εξάντλησης που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση πρέπει να απορριφθεί.

39. Το Δικαστήριο διαπιστώνει επιπλέον ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει εξάλλου ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανένα λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

40. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το πρόστιμο που του επιβλήθηκε ήταν «υπερβολικό, αυθαίρετο και δυσανάλογο». Ως προς τούτο, επικαλείται την απόφαση *Λουλουδάκης κατά Ελλάδας* (C-262/1999, απόφαση της 12 Ιουλίου 2001), που εξέδωσε το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων μέσα στο πλαίσιο μίας διαφοράς μεταξύ του κυρίου Λουλουδάκη και του ελληνικού Δημοσίου σχετικά με φόρους και πρόστιμα που του επιβλήθηκαν για την εισαγωγή στην Ελλάδα τριών αυτοκινήτων που ήταν καταχωρημένα στην Ιταλία. Στην υπόθεση αυτή, το Δικαστήριο υποστήριξε ειδικότερα ότι «είναι αρμοδιότητα του εθνικού δικαστή να εκτιμήσει αν, λαμβανομένων υπόψη των επιταγών της καταστολής και της πρόληψης, καθώς και του ποσού των επίδικων φόρων και του επιπέδου των πραγματικά επιβληθέντων κυρώσεων, αυτές δεν είναι τόσο δυσανάλογες σε σχέση με τη σοβαρότητα της

παράβασης που να δημιουργούν εμπόδια στην άσκηση των ελευθεριών που παρέχει η συνθήκη» και έκρινε ότι «μία εθνική νομοθεσία που προβλέπει (...) ένα σύνολο κυρώσεων που περιέχουν ειδικότερα (...) πολλαπλό τέλος έως δεκαπλάσιο των σχετικών φορολογικών επιβαρύνσεων δεν είναι σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας παρά στο μέτρο που καθίσταται αναγκαία λόγω των επιταγών της καταστολής και της προλήψεως, λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας της παράβασης» (παράγραφοι 70-71 της απόφασης). Ο προσφεύγων θεωρεί ότι στην περίπτωση του η αρχή της αναλογικότητας ουδόλως τηρήθηκε.

41. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι, κατά την περίοδο των γεγονότων, η κατάσταση που κυριαρχούσε στην Ελλάδα στον τομέα της μεταφοράς πετρελαιοειδών ήταν ιδιαιτέρως σοβαρή και ότι υπήρχε μεγάλος κίνδυνος οικονομικών απατών και παράνομων συναλλαγών. Ήταν λοιπόν επιτακτική η επιβολή αυστηρών κυρώσεων στους παραβάτες, σύμφωνα με τη σοβαρότητα της παράβασής τους, ώστε να προληφθεί η απώλεια σημαντικών εθνικών εσόδων και να διασφαλισθεί η ασφάλεια των πετρελαϊκών συναλλαγών.

42. Κατά την Κυβέρνηση, η παράβαση που τέλεσε ο προσφεύγων ήταν ιδιαίτερα σοβαρή και επέφερε μεγάλες οικονομικές απώλειες για το Δημόσιο. Ως εκ τούτου, το επιβληθέν πρόστιμο ήταν ανάλογο προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, δεδομένης της ευρείας διακριτικής ευχέρειας που απολαμβάνουν τα Κράτη ως προς τούτο. Κατά την Κυβέρνηση, η λύση αυτή είναι σύμφωνη με τα κριτήρια που το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υιοθέτησε κατά την εξέταση της υπόθεσης *Λουλουδάκης* την οποία επικαλείται ο προσφεύγων, υπόθεση η οποία αφορούσε εν τούτοις μία απλή τελωνειακή παράβαση.

43. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 περιέχει τρεις διαφορετικούς κανόνες: ο πρώτος, ο οποίος διατυπώνεται στην πρώτη φράση του πρώτου εδαφίου και έχει έναν γενικό χαρακτήρα, προβάλλει την αρχή του σεβασμού της

περιουσίας. Ο δεύτερος, ο οποίος εμφανίζεται στο ίδιο εδάφιο, αφορά τη στέρηση της περιουσίας και την υποβάλλει σε κάποιες προϋποθέσεις. Ως προς τον τρίτο, ο οποίος παρατίθεται στο δεύτερο εδάφιο, αναγνωρίζει στα Κράτη την εξουσία, μεταξύ άλλων, να θέτουν σε κανονισμούς τη χρήση της περιουσίας σύμφωνα με το γενικό συμφέρον. Δεν πρόκειται ωστόσο για κανόνες δίχως κάποια σχέση μεταξύ τους. Ο δεύτερος και ο τρίτος κανόνας συσχετίζονται με συγκεκριμένα παραδείγματα προσβολής του δικαιώματος της περιουσίας. Ως εκ τούτου, θα πρέπει να ερμηνεύονται υπό το φως της αρχής που επιβάλλει ο πρώτος.

44. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι το επίδικο πρόστιμο αποτελεί επέμβαση στο δικαίωμα που εγγυάται το πρώτο εδάφιο του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 διότι στερεί από τον προσφεύγοντα ένα περιουσιακό στοιχείο, ήτοι το ποσό που πρέπει να καταβάλει. Η επέμβαση αυτή δικαιολογείται σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο του άρθρου αυτού, το οποίο προβλέπει ρητά μία εξαίρεση σε ό,τι αφορά την καταβολή φόρων, άλλων εισφορών ή προστίμων. Εν τούτοις, η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται υπό το φως της γενικής αρχής που προβάλλεται στην πρώτη φράση του πρώτου εδαφίου, και πρέπει επομένως να υφίσταται μια σχέση εύλογης αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του επιδιωκόμενου σκοπού (*Phillips κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, αριθ. 41087/98, § 51, CEDH 2001-VII).

45. Συνεπώς, η οικονομική υποχρέωση που γεννάται από την καταβολή ενός προστίμου μπορεί να βλάψει την εγγύηση που καθιερώνει αυτή η διάταξη, αν επιβάλλει στο επίδικο πρόσωπο ένα υπερβολικό βάρος ή θίγει σημαντικά την οικονομική κατάστασή του (βλέπε απόφαση *Orion-Břeclav S.R.O. κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας* (déc.), αριθ. 43783/98, 13 Ιανουαρίου 2004).

46. Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει κανένα λόγο αμφισβήτησης του γεγονότος ότι η επίδικη επέμβαση ήταν

σύμφωνη με την εθνική νομοθεσία και ότι αντανakλούσε τις απαιτήσεις του γενικού συμφέροντος, ήτοι την καταστολή του λαθρεμπορίου.

47. Όσον αφορά την απαίτηση της αναλογικότητας μεταξύ της επέμβασης στο δικαίωμα το προσφεύγοντος και του επιδιωκόμενου σκοπού γενικού συμφέροντος, το Δικαστήριο δεν μπορεί παρά να διαπιστώσει τη σημασία του επιβληθέντος προστίμου. Υπενθυμίζει, πράγματι, ότι στον προσφεύγοντα επιβλήθηκε πρόστιμο συνολικού ποσού 3.008.216 ευρώ ενώ θεωρήθηκε επιπλέον από κοινού υπεύθυνος για την καταβολή προστίμων που επιβλήθηκαν σε άλλα άτομα για τελωνειακές παραβάσεις, συνολικού ποσού 4.946.145 ευρώ. Δίχως αμφιβολία πρόκειται για ποσά υπερβολικά υψηλά, τα οποία φθάνουν έως το δεκαπλάσιο των φόρων που βαρύνουν το αντικείμενο της παράβασης. Η κατάσταση αυτή οδήγησε εξάλλου τους μειοψηφούντες δικαστές του Συμβουλίου της Επικρατείας να κρίνουν ότι το επίδικο πρόστιμο συνιστούσε ένα υπέρογκο βάρος ακόμα και για πολύ μεγάλες επιχειρήσεις και ότι οδηγούσε συνεπώς σε μία *de facto* κατάσχεση της περιουσίας του προσφεύγοντος, κατά παράβαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 15 στο τέλος).

48. Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμα κι αν ληφθεί υπόψη η διακριτική ευχέρεια που διαθέτουν τα Συμβαλλόμενα Κράτη ως προς το ζήτημα αυτό (βλέπε απόφαση *Baláz κατά Σλοβακίας* (déc.), αριθ. 60243/00, 16 Σεπτεμβρίου 2003, *Valico S.r.l. κατά Ιταλίας* (déc.), αριθ. 70074/01, 21 Μαρτίου 2006), το Δικαστήριο εκτιμά ότι η επιβολή του εν λόγω προστίμου έθιξε σε τέτοιο βαθμό την οικονομική κατάσταση του προσφεύγοντος που αποτελούσε δυσανάλογο μέτρο ως προς τον επιδιωκόμενο νόμιμο σκοπό.

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1.

III. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

49. Ο προσφεύγων παραπονείται τέλος ότι, χωρίς ωστόσο να εκθέσει τους λόγους, για παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης, το οποίο εγγυάται το δικαίωμα σε μία πραγματική προσφυγή, καθώς και για παραβίαση του άρθρου 14 της Σύμβασης, το οποίο απαγορεύει τις διακρίσεις στην απόλαυση των αναγνωριζόμενων από τη Σύμβαση δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Επί του παραδεκτού

50. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που έχει στην κατοχή του, και στο μέτρο που είναι αρμόδιο να γνωρίζει τους διατυπωθέντες ισχυρισμούς, το Δικαστήριο δεν διαπίστωσε καμία ένδειξη παραβίασης των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που εγγυάται η Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλά της.

51. Έπεται ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

52. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

53. Ο προσφεύγων αξιώνει 300.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υπέστη. Υποστηρίζει ότι η ακεραιότητά του και η επαγγελματική φήμη του εθίγησαν λόγω του επίδικου προστίμου το οποίο του επιβλήθηκε και των δικαστικών αποφάσεων που επικύρωσαν το εν λόγω πρόστιμο.

54. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι η ηθική ακεραιότητα του προσφεύγοντος προσβλήθηκαν αποκλειστικά από τις τελωνειακές παραβάσεις που τέλεσε και υποστηρίζει ότι μία διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση. Εναλλακτικά, εκτιμά ότι το επιδικαστέο στον προσφεύγοντα ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα 3.000 ευρώ.

55. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη. Δεδομένων των συνθηκών της υπόθεσης και αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 41 της Σύμβασης, κρίνει ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 10.000 ευρώ για ηθική βλάβη πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

56. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης 127.833,65 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Προσκομίζει διάφορα τιμολόγια που έχουν συνταχθεί στο όνομα διαφόρων δικηγόρων, συνολικού ποσού 118.564 ευρώ. Ο προσφεύγων ζητεί επιπλέον, προσκομίζοντας τιμολόγια, 15.500 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη ενώπιον του Δικαστηρίου.

57. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ο προσφεύγων στην Ελλάδα, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν αιτιολογούνται στο σύνολό τους και σημειώνει ότι ένα μεγάλο μέρος των τιμολογίων που προσκομίζει ο προσφεύγων αναφέρονται σε διαδικασίες άλλες από την επίδικη διαδικασία. Σε κάθε περίπτωση, εκτιμά ότι τα αιτήματα του προσφεύγοντος για την αιτία αυτή είναι

υπερβολικά. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα αιτούμενα ποσά είναι υπερβολικά και μη αιτιολογημένα. Κατά αυτήν, το επιδικαστέο για την αιτία αυτή ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα 1.500 ευρώ.

58. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

59. Εν προκειμένω και λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που έχει στη διάθεσή του και των πιο πάνω αναφερόμενων κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να του επιδικάσει το ποσό των 10.000 ευρώ, συμπεριλαμβανομένων όλων των εξόδων. Το ποσό αυτό θα συμπληρωθεί με οποιοδήποτε ποσό που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

60. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από το δικαίωμα του προσφεύγοντος σε δίκαιη δίκη και στο σεβασμό της περιουσίας του και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται ότι* δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1.

4. *Αποφαίνεται ότι*

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 10.000 (δέκα χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη και 10.000 (δέκα χιλιάδες) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης αποζημίωσης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 11 Ιανουαρίου 2007 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)
Søren NIELSEN
Γραμματέας

(υπογραφή)
Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 11 Φεβρουαρίου 2007

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος